

- Leo Spitzer: Presentació de “Com he fet mon Aplec de Rondaies mallorquines”, de Mn. Antoni M. Alcover

Antoni M. Alcover Sureda (Manacor 1862 – Palma, 1932), el 1885 fou ordenat de prevere. Treballador incansable en els camps de la lingüística i de la literatura popular, recopilà i publicà l'*Aplec de Rondaies Mallorquines* (des de 1896) i començà la publicació del *Diccionari Català-Valencià-Balear*, enllestit pel seu deixeble Francesc de Borja Moll.

Leo Spitzer, professor de Filologia Romànica a la Universitat de Colònia, féu la presentació de l'article de Mn. Antoni M. Alcover titulat “Com he fet mon Aplec de Rondaies mallorquines”, publicat a la revista *Zeitschrift fur romanische Philologie*, l'any 1930.

En el lluminós migdia de la festa de Pasqua de 1929, després que en la Seu de Palma de Mallorca que estén sobre la mar ses agudes fletxes vaig haver vist com deia l'Ofici el vicari General Antoni M. Alcover com a suplent del bisbe difunt, vaig pujar a la caseta del savi prevere, situada darrera l'església, i vaig entrar a la modesta mansió, a on n'Alcover des dels seus llibres pot contemplar la mar blava, a on la seva famosa calaixera, que s'empra en el *Diccionari català-valencià-balear*, està a veïnat del senzill dormitori ple de Mares de Déu; a on el lleial col.laborador de n'Alcover, En Francesc de B. Moll (un jove que des de l'edat de setze anys, desistint d'acabar sos estudis oficials, posa al servici del Diccionari català la seva formació filològica vertaderament autodidàctica i la seva fabulosa feneria) i, per últim el feel criat del prevere, que al mateix temps és administrador de les *Rondaies* i impressor del *Diccionari*, uneixen les seves forces amb les del seu canut senyor. En les hores que vaig passar a Ca n'Alcover, vaig veure clarament amb quin gran i singular idealisme, per si mateix acreditat, tres homos de tant diferent edat, estat i caràcter, treballen plegats per una causa nacional que ni tan sols està segura de l'èxit, sinó que se du endavant cap a la seva finalitat a pesar d'un íntim sentiment pessimista, i que no té, com les nostres empreses d'Alemanya, el sosteniment de l'Estat, ni d'una forta tradició científica, ni de l'interès d'un públic de savis, ni de la força moral d'una Universitat, ni d'una organització que assegurí la part econòmica; vaig sentir com és d'emocionant aquesta ciència realitzada en vida patriarcal de comunitat, baix del senyal de la creu, a una illa, lluny de l'Europa del gran moviment; vaig sentir tota la poesia d'aquesta reunió de ciència popular, d'art popular i de religió popular.